

man en Gang faaet det saaledes, og det er maaske en vidtdreven Økonomi fra tidligere Rigsdagsformænds Side. Jeg husker meget godt, at den Gang, vi bleve klare over, at der skulde indrettes noget saadant, var der adskillige, der fandt det mindre passende og stemmende med Rigsdagens Værdighed, at man førte en saadan lille Høkerforretning ved Siden af. Men, som sagt, nu har man en Gang vænnet sig til at se det, det støder egentlig ikke mit Øje, og jeg kan ikke se, at der er nogen presserende Grund til at gøre nogen Forandring. Men skal man gøre Forandring, vil jeg gerne lægge et godt Ord ind for at holde en beskærmende Haand over det lille smukke Anlæg, vi have her uden for, og som med Tiden kan blive en lille Have, hvori vi kunde spadserere, især hvis det Tilfælde skulde indtræde, hvad der er indtruffet før, at man faar Rigsdagssamling om Sommeren. Man vil da ikke kunne gaa ude i denne Have og ikke kunne sætte sig ind i Lysthuset og nyde en Kop Kaffe eller passiare med hinanden uden at blive besete af nysgerrige Københavner, der titte ind gennem Gitteret, for at nyde den skønne Udsigt af Rigsdagsmændene, der behage at opholde sig der. Det forekommer mig, at det er stødende; kunne vi dog ikke komme til at leve i Ro og Fred uden at være udsatte for nysgerrige Blikke, naar vi færdes i Rigsdagens egen Have? Og jeg gentager, det kunde tænkes, at der kan komme den Tid, da vi faa Rigsdagssamling om Foraaret, da er det behageligt at kunne færdes i Fred i Haven. Jeg kan derfor ikke sympatisere med det Forslag, som det ærede Medlem for Kalundborg har gjort sig til saa varm en Talsmand for. Lad os dog være fri for at sidde inden for det Bur, som det vil blive, naar vi faa et saadant Gitterværk langs Bredgade. Lad os, om det er muligt, beholde den Mur, vi have, eller hvis vi ikke kunne det, faa en ny og smuk Mur indrettet, saaledes som af Ministeren foreslaaet og tiltraadt af Udvalget. Jeg vil derfor tilraade, at alle vi, der se paa Sagen som jeg, stemme det Forslag ned, som det ærede Medlem for Kalundborg saa varmt har talt for, og, da det ikke kan være anderledes, slutte os til det af Finansudvalget tiltraadte Forslag.

Maa jeg, medens jeg har Ordet, gøre et Par Bemærkninger, først til det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott). Han rettede i Gaar en varm Tak til Ministeren og Finansudvalget for det Forslag, der findes anført i Ændrings-

forslagslisten, og som findes omtalt i Betænkningen angaaende Spørgsmaalet om Fribefordring for Skolebørn paa Statsbanerne. Jeg ved ikke, om jeg misforstod det ærede Medlem, men jeg fik det Indtryk af, hvad han udtalte, at han tillagde sig selv lidt af Æren for, at dette Forslag kom frem. Jeg maa bedrøve det ærede Medlem — han er jo ung her i Salen — med at sige, at det slet ikke er noget nyt. Det Forslag, der her foreslaas, er det gamle, som er bibeholdt, og som vi have kendt i en Række af Aar. Det har alle den tidligere Ordning gode Sider, men ogsaa dens svage. Der er nemlig den svage Side ved Fribefordringen paa Statsbanerne af Skolebørn, at ikke andre Børn end de, der søge Statsskolerne, have denne Ret. Alle Børn, der søge Friskoler eller private Skoler, ere udelukkede fra at faa Del i dette Gode, og det mener jeg er uretfærdigt, ikke mindst nu, da Friskolerne, i hvert Fald paa Landet, erholde Statsbidrag i Henhold til Skoleloven af 1899. Hvis en Lærer for en saadan Friskole søger Statsbanerne om Tilladelse til at faa Fribefordring for Børn i hans Skole, faar han Afslag. Det mener jeg er uretfærdigt. Alle Forældre, der holde deres Børn i Friskoler eller Privatskoler, maa som alle andre betale til den offentlige Skole, og ved Siden deraf ekstra for deres egne Børn i den private Skole, men Statsbanerne kende ikke de Folk. Det er en Svaghed ved Forslaget, og om jeg end paaskønner, at man ikke er gaaet bort fra den hidtil trufne Ordning, beklager jeg, at hverken Ministeren eller Finansudvalget have ment at kunne gaa dette lille Skridt videre, at yde de Skoler, der ere anerkendte af Staten, men som ere private Skoler, den samme Ret og Begunstigelse, som ydes Børn, der gaa i den offentlige Skole.

Om Ændringsforslagene i al Almindelighed vil jeg dernæst udtale, at det glæder mig, at der ikke denne Gang paa Finanslovforslaget staar opført mange ny Forslag, der er kun nogle enkelte. Jeg mener, at det er en Uskik, og jeg har ogsaa tidligere tilladt mig at anke over, at man ved 3die Behandling kommer med Forslag om større Bevillinger, eller kaster her ind helt ny Tanker, som kun kunne undergaa een Behandling i dette Ting. Det er ikke parlamentarisk rigtigt. Det er Mening, at enhver større Sag og ethvert Spørgsmaal af større Betydning skulde undergaa 3 Behandlinger her i Tinget. Ved Finanslovbehandlingen kan det jo ikke undgaa, at Sager kunne være forberedte saa sent,